

Voisin itsekin osallistua novellien uploadaukseen. Tässä olisi osa yhdestä vanhemmasta tekeleestäni, jonka jatkamiseen ei löytynyt enää riittävää näkemystä. Omasta mielestäni miehen pään sisällä ollaan liikaa ja parissa kohdin voisin tehdä metsän kanssa jotain muuta. Mutta olisin kovasti kiitollinen jos ihan brutaalisti vaan tylyttäisitte menemään. Kestän kritiikin kyllä. **SUONKUTOJA (osa X)** Matalat puut seisoivat väärinä hänen ympärillään. Ne kasvoivat luonnottomissa riveissä, kuin totellen jotain ahdistuneisuudessaan järjestelmällistä käskijää. Varis temppuili niiden latvustoissa, se oli kieltäytynyt uskomasta, ettei näistä riutuneista puista löytyisi sitä kantavaa oksaa. Mies hymyili ja laskeutui katseensa takaisin nuotioon jossa vapauteen kurottelevat liekit jatkoivat hänen ajatuksiensa kuljettamista. Kaikki valinnat tuntuivat johtaneen tänne. Tähän tuomittuun metsään, jossa oli yhtä vähän eloa kuin hullussa, jonka katseesta näki miten tämä hukkui ajatuksiinsa. Tai sitten yhtä paljon. Metsä oli kuin maalaus, joka lojui unohdettuna, koska sen luoja oli jatkanut matkaansa jonnekin toisaalle. Täällä kulkijaa tarkkaileva hiljaisuus ei tukenut miehen kuvaa mistään kokemastaan. Metsässä toimi jokin erilainen kiertokulku, josta kaikki vaiken. Jokin suljettu todellisuus, joka vaali ymmärtäjiään. Miehen olo oli rauhaton. Hän mietti tulonsa syitä ja toivoi tuulta, joka toisi metsään edes jonkinlaista liikettä ja elämäntunnetta. Hiljaisuudessa aika oli pysähtynyt ja laskeutunut homeisena mattona maan päälle, jossa mikään ei kasvanut ilman kamppailua. Kaikkea peitti hienovarainen vihertävän valkoinen home, jonka pystyi näkemään vain tiettyssä valossa. Se oli alkanut kasvaa myös miehen vaatteissa ja varusteissa. Ayteuldin pulveri onneksi hidasti sitä. Tuli tehosi myös, mutta home tuntui sen jäljiltä kuin kivettyvän osaksi materiaalia. Joitain päiviä sitten miehen vesi oli alkanut loppua ja hänen tuli täyttää leilinsä siellä täällä solisevista lammikoista. Vesi oli vihertävää ja se haisi mullalle. Mies oli kuitenkin varautunut tähän, sitä varten pulveri oli olemassa. Hän lisäsi sitä ruokaansa ja veteensä joka ilta. Joissain kohdin maata, home muodosti selviä polkuja ja reittejä. Ne johdattivat miehen esteiden ohi, jotka hän huomasi vasta ohitettuaan ne. Iltaisin polut usein johdattivat hänet aukeille joissa pystyi leiriytymään. Se oli aluksi tuntunut käsittämättömältä ja mies koki, kuin olisi aloittanut jonkinlaisen kauan kaivatun keskustelun metsän kanssa. Kuin hän olisi tuonut mukanaan sateen kuivassa maassa aneovalle kerjäläiselle. Hänen oli vaikea pukea sitä sanoiksi. Ajatusten tarkentaminen oli hankalaa ja niiden pukeminen tuntui turhalta. Ehkä hänen alitajuntansa yrittäisi vain säästää hänen mieltään lisäämällä metsään avuttomia piirteitä. Ensimmäiset päivät olivat sujuneet tapahtumitta. Päämäärä oli kirkkaana miehen mielessä ja hänen jalkansa toimivat suostuttelematta. Syvemmällä metsässä puut alkoivat madaltua ja etsiä turvaa toisistaan. Joskus ne muodostivat niin tiiviitä muodostelmia, ettei niiden läpi päässyt. Metsän tunnustelu alkoi vasta, kun puut olivat vain vähän ihmisestä pidempiä, velvollisuudentuntoisia kuoria, jotka eivät enää häirinneet miehen kulkua. Maa muuttui kosteaksi, ja aika ajoin salakavalaksi muhjuksi, johon mies monesti upotti jalkansa. Herättyään eräänä aamuyönä, mies huomasi, että hänen tavaroitaan oli siirrelty ja hänen reppunsa sisältö oli vedetty ulos. Se ei ollut toistunut enää sen jälkeen, mutta jotain yhtä kummallista oli tapahtunut myöhemmin. Neljä päivää vaellettuaan, metsä alkoi muuttua risteäviksi puujonoiksi. Mies alkoi huomata aika ajoin näkyjä, joissa puut osuivat kohdakkain ja hän pystyi näkemään epätavallisen kauas. Joskus ohikulkiessaan hän näki sivusilmällään tällaisia kohdakkaisuuksia, mutta palatessaan katsomaan, hän ei useinkaan enää löytänyt niitä uudestaan. Välillä nämä rinnakkaiset jonot jatkuivat kauas, kunnes kaartuivat pois näkyvistä. Välillä ne päättyivät lyhyeen jonkun toisen jonon läpäistessä näkymän. Tämä kiehtoi miestä luonnottomuudessaan ja siitä tuli hänelle eräänlainen ajankulu, joka antoi hänelle jotain muuta ajateltavaa. Kerran hänen silmänsä lepäsivät tuollaisessa pitkässä suorassa, kunnes kauempana joku astui hänen

katseensa polulle ja käänsi päänsä hänen suuntaansa. Mies pelästyi näkemästään ja juoksi kunnes ei enää saanut henkeä. Seuraava päivä oli kulunut museravassa vainoharhaisuudessa, joka oli kuluttanut hänen voimiaan. Hän päätti sen jälkeen olla kiinnittämättä linjoihin enää huomiota. Viimeisin miehen ja metsän välinen vuorosana oli tapahtunut hänen seurattuaan ilta-aurion valosta välkehtivää homerihmastoa, kohti aukeaa josta tulisi löytämään nykyisen leiripaikkansa. Hänen ympäriltään oli alkanut kuulua toisilleen vastaavia ääniä. Vastailijat kuulostivat siltä, kuin ne olisivat vetäneet henkeä voimakkaasti sisäänpäin. Äänet loppuivat nopeasti mutta ne jättivät miehen vatsaan kylmän kiven joka ei ollut sieltä vieläkään hävinnyt. Nyt hän makasi nukkuma-alustallaan nuotion vieressä ja ajatteli mille mahdollisesti altistaisi itsensä nukahtaessaan. Miehellä ei ollut koskaan ollut paljon uskoa, tai tajua luovuttaa, mutta pian hän maksoi unestaan ne molemmat. Mies heräsi aikaisin ja jatkoi matkaansa. Päivä näyttäytyi väsyneenä ja latteana. Sen työtä arvostettiin enemmän jossain muualla. Pian päivänvalo taas katosi piireihinsä ja mies koki ahdistuksen leviävän sisällään. Hän alkoi tottuneesti etsiä maasta vihertävää kimallusta, joka voisi johdattaa hänet sopivalle leiripaikalle. Pian hän löysikin vihertävää rihmastoa, jota seuraamalla hän kohtasi pienen aukean. Hän laski tavaransa hellästi maahan ja alkoi vitkastelematta virittää nuotiota, jonka ympärille käpertyä lepäämään. Pimeän tultua elämän suuri illuusio jatkoi esitystään ja mies tiesi joutuvansa ottamaan siihen taas osaa. Tavalla tai toisella. Metsä tunnusteli häntä, mutta omasi samalla häiritsevän älykästä itsehillintää, joka mietitytti miestä. Mies edusti metsälle jotain johon se mielellään hukuttautuisi. Tuo uteliaisuus teki siitä arvaamattoman, mutta samalla se kertoi kaipuusta jota mies ymmärsi. Metsä janosi maailmaa ja sen kosketusta. Hän muisteli mitä Ayteuld oli kertonut hänelle. Jotain siitä, miten metsä kunnioitti vieraitaan, ja miten se osasi olla kaipuussaan hämmentävän avoin. Mies oli päässyt luomaan nyt oman käsityksensä metsästä ja hänellä oli paljon kerrottavaa jos joskus pääsisi takaisin. Hän asettui makuulle ja palautti mieleensä uniensa avaruudet. Erilaisten aikojen maailmat, jotka kuuluivat tuhansille puhuville valoille. Mies heräsi unestaan ja näki punaisen eri sävyissä hehkuvat hiilet. Hän kurotti kohti kokoamaansa puukasaa ja heitti nuotioon muutaman polttopuun. Hän painoi päänsä takaisin repulleen ja jäi katselemaan miten liekit tarttuivat puihin. Liekkien pauke alkoi kutsua häntä taas uneen, kun mies huomasi jotain näkökentässään. Jokin liikkui rauhallisesti puiden lomassa. Hän huomasi sivusilmällään toisenkin liikkujan, joka taas seisoi paikallaan. Metsässä oli liian pimeää, jotta hän olisi kyennyt näkemään seisovaa hahmoa tarkemmin. Hahmo liikahti häntä kohti mutta pysähtyikin taas paikalleen. Mies nousi seisomaan miekka kädessään ja katsoi suoraan kohti metsässä seisovaa hahmoa. Nyt hahmo alkoi liikkua häntä kohti. Miehen ensimmäinen reaktio oli valmistautua taisteluun, mutta sen sijaan, hän istuutui kivelle ja käänsi katseensa pois. Tällä kertaa hän yrittäisi jotain muuta. Ne eivät tuntuneet koskaan pitävän jos niitä kohti katsoi. Vastaan taistelusta ei olisi kuitenkaan mitään hyötyä, se oli vain ollut ainoa tapa jolla hän oli osannut reagoida. Metsästä oli tulossa yhä rauhattomampi. Hän ei ollut osannut odottaa mitään tällaista. Hän katsoi maahan ja keskittyi kuulemaan nuotion rätinän läpi. Jos tilanne etenisi kuten aikaisemmilla kerroilla, hän olisi valmis. Hetket kuluivat ja metsä lainehti hiljaisuutta. Se ei täysin vakuuttanut miestä. Hän hengitti syvään liekkien valossa ja katseli uria joita oli aikaisemmin polkenut maahan. Nyt hän kuuli jotain. Kuin jokin olisi hieroutunut puuta vasten. Mies odotti muutaman hengenvedon lisää ja yritti torjua tilanteen sietämättömyyttä kylmällä järkeistämisellä. Se muuttui pian rauhoittavaksi loruksi ja sai hänet sulkemaan silmänsä. Jonkin ajan kuluttua, kun ääniä ei ollut enää kuulunut, mies oli silti jatkanut järkevää loruaan, kuin peläten aliarvioivansa yhtäkään tekijää jaetussa hetkessä. Verenkierron itseriittoinen kohina oli saanut hänen korvansa soimaan, kun hiljaisuus opetti

hänelle loppumattomia säkeitään. Se oli jatkunut, kunnes nuotio oli hiipuessaan viilentänyt ilman ja käskenyt miehen takaisin. Mies avasi silmänsä ja pidättäytyi vilkaisemasta ympärilleen. Hän nosti vain päänsä nöyränä ja jäi tuijottamaan nuotiota, kuin kiittäen metsää tämän armosta. Hänen aikaisempi reaktionsa oli näemmä sopiva. Mies oli jo ajat sitten luopunut kuvitelmistaan, joissa mahtaisi metsälle mitään jos tämä ei häntä sinne haluaisi. Hän nousi, heitti nuotioon kaksi iso puupölkkyä ja katseli miten kipinät leijailivat sen yllä. Hän yritti olla ajattelematta mahdollisia todistajia leirin ympärillä. Miekka hänen sylissään auttoi häntä siinä. Mies oli yllättynyt kuinka tottuneesti pystyi jo sivuuttamaan vaistonsa. Jokin hänessä toimi sokkana kauhulle, joka olisi muuten saanut hänet luovuttamaan jo päiviä sitten. Yllätyneisyyden takana kulki kuitenkin pelko, jonka mies kohdisti omaan ihmisyyteensä. Pelko oli erottamattomasti sidottuna häneen. Se oli kuin tuhansin ketjuin kahlittu verinen hylkiö, joka vain raahautui hänen perässään. Hän ei halunnut sitä. Hän ei halunnut ajatellut sitä. Mutta hän tarvitsi sitä. Pelko oli asia, joka säilytti häntä ihmisenä muille ihmisille. Joka ehkä teki hänestä ihmisen hänelle itselleen. Mies hyräili loppumatonta loruaan ja takoi pelon kahleisiin yhä uusia lenkkejä. Salaa toivoen etteivät ne osoittautuisi rikkoutumattomiksi. Varis jaksoi seurata häntä. Se laskeutui maahan miehen viereen, levitti siipensä ja kyyristyi räkäisemään. Räkäisy hajosi puiden takaiseen mustaan, mustaan jonne mies ei olisi halunnut sen menevän. Kaikuja, ja mahdollisia vastauksia, kuunnellessaan mies huomasi taas syövänsä huuliensa sisäpuolia ja hyppyyttelevänsä jalkojaan. Hän hieroi niskaansa ja nousi. Yötä oli vielä jäljellä. Mies ruokki tulta homeisilla risuilla ja istui takaisin epämukavalle kannolle, jonka joku puu oli luovuttaessaan jättänyt jälkeensä. Kanto oli epämukava istua mutta se oli parempi vaihtoehto kuin kostea maa. Kaatunut puu oli luonut pienen intiimin tilan miehelle ja tämän nuotiolle. Metsä oli ahdas ja sieltä oli hankalaa löytää sopivaa aukeaa jossa levätä. Mies hörppi teetä ja katseli liekkien yli tavaroitaan. Kaikki, mitä hän tiesi tarvitsevänsä, oli hänen mukanaan. Vaikka mies oli päättäväinen, hän tiesi ottavansa riskin ja se kalvoi häntä. Riski itsessään ei ollut pahasta, mutta hän kyseenalaisti sen miten hän tulisi reagoimaan jos suunnitelma epäonnistuisi. Miehen oli vaikeaa nähdä miten hän voisi enää saavuttaa uuden, yhtä hyvän tilaisuuden. Tämä oli omiaan kiristämään hänen sydäntään. Savu alkoi nuolla miehen silmiä. Hän nousi ja alkoi kiertää nuotion toiselle puolelle. Hän katsoi loimun tummentamaa taivasta. Taivas oli kuin yhtä väriä. Tummansinistä ja harmaata, lukemattomissa kerroksissa. Hän istuutui, hieroi hikisiä kämmeniään reisiinsä ja alkoi tarkastaa varusteitaan. Hänen miekkansa oli niin terävä, kuin se vain saattoi olla. Olkalaukussa oli ruokaa useamman päivän tarpeisiin, ja sen isoimman taskun pullotus varmensi miehelle tärkeimmän olevan mukana. Hän kaivoi laukustaan pulverin, ja hieroi sitä nahkaiseen, metallitettuun rintapanssariinsa. Hän hieroi ainetta myös säärystimiinsä ja kyynärvarsisuojjiinsa. Lopuksi mies tarkasteli työnsä jälkeä nuotion valossa. Suojien metalliosat olivat jo alkaneet vihertää. Osaksi homeesta, osaksi pulverin väkevyydestä. Jauhetta oli pidemmän ajan tarpeiksi mutta se vaati oletuksen, jossa hän säilyttäisi hengensä. Pidemmälle ajateltuna, hengissä säilyminen olisi hyvin todennäköistä, mutta mitä elämästä jäisi jäljelle? Hänen mielikuvituksensa antoi enemmän vastauksia, kuin hän halusi tietää. Jos asiat menisivät, kuten mies oli suunnitellut, hänen ei tarvitsisi käyttää minkäänlaisia suojia enää koskaan. Aamun kohtaamiseen liittyi kuitenkin monenlaista ennalta-arvaamattomuutta jota monet urheimmatkaan miehet eivät olisi pystyneet sietämään. Urheimmat miehet eivät tänne yleensä tulleetkaan. Tämä paikka ei vaatinut urheutta. Täällä urheus muuttui hulluudeksi. Se oli alitajunnan urheutta, urheutta, joka siirtää isällisin ottein sivuun kaiken järjen, jotta hänen lapsensa, suhteellinen viattomuus, välttäisi kaiken pahan ja sanoinkuvaamattoman. Tämä paikka kutsui luokseen vain tietyllä tavalla epätoivoisia ihmisiä. Kun mies oli tarkistanut varusteensa, aamukaste oli alkanut

kangistaa hänen niveliään. Hän nousi ja vetristi raajojaan, mutta havahtuikin kuuntelemaan miten metsä kuljetti riipiviä viestejään. Sisäänpäin vedetyt äänet saivat miehen sydämen tykyttämään, mutta ne hiljentyivät kuitenkin nopeasti. Juuri kuten edellisellä kerralla. Mies vilkuili ympärilleen. Metsä oli liian pimeä miehen nähdäkseen mitään. Hän vaihtoi taas paikkaa nuotion toiselle puolelle. Epäily ja pelko palasivat rutistaen. Kuivaten kämmeniään housuihinsa, hän käski keuhkojaan syvään ja rauhallisesti. Nuotio oli sammumaisillaan. Mies katseli hiipuvia liekkejä silmät lasittuneina. Tuli palvoi hänen kasvojaan ja hän nautti sen omalaatuisesta hyväilystä. Hänen ajatuksensa jatkoivat saumattomasti ikiaikaista perinnettä, jossa tulen ääreen hakeutuneet lumoutuivat sen koskemattomuudessaan väkevästä läsnäolosta. Hetkensä ottavalle ajattelijalle tulesta tulisi aina löytymään portteja joista kulkea, niin hyvässä kuin pahassa. Tässä hetkessä se ei tarjonnut miehelle kuitenkaan muuta kuin viekoittelevaa lupausta unohduksesta, jonka mies vastaanotti kylmän epäilevästi. Pian hän vajosi takaisin maailmaan ja tunsu kylmän kasvoillaan kääntyessään katsomaan takanaan korisevaa varista. Hän keräsi varusteensa ja jätti sinnikkäät liekit jatkamaan keskusteluaan metsän kanssa. Aamuun olisi enää hetki. Hän heitti varikselle taskustaan kuivaa leipää ja jätti leirinsä. Lyhyen metsäosuuden takaa alkoi iso suomalainen vesialue, jota peittävä taivas soi tarpeeksi valoa miehen silmille. Hän päätti kyykistyä ja katsella hetken ympärilleen. Tänne mies oli pyrkinyt, tänne metsä oli antanut hänen kulkea. Aamun tullen selviäisi kuinka myöntyväinen metsä todella oli. Suolla usva leikki sen epätasaisilla pinnoilla, kuin se olisi pilvipeitteineen täysin oma maailmansa. Ajoittain hiljaisuuden tumma lanka katkesi kokeilevista äänistä suon kaikkeutta ympäröivästä puurajasta. Kaikki täällä oli kudottu tuosta langasta. Kaikki täällä oli osa jotain suurempaa kudontaa. Jotain, joka antaisi suuremmalleen, kuin vertaiselleen, sen kaipaaman puhuttelevan yksityiskohdan, joka taas soisi antajalleen jonkin viimeisen palkitsevan merkityksen. Maailma todella oli harvinainen vieras täällä. Tähystäessään suolle, mies koki ensimmäisen kerran iloa moneen päivään, kun sai katsella edessään avautuvaa avaraa. Metsän ahtaus oli pakottanut hänet kääntymään sisäänpäin mutta nyt hänen mielensä pääsi viimein juoksemaan, kuin kesälaitumelle vapautettu vasa. Iloa pidätteli vain pistävä haju joka kellui hänen ympärillään. Mies pystyi helposti kuvittelemaan metsänrajassa olevat näkymättömät todistajat mutta samalla hän tiesi olevansa yksin. Kukaan ei panisi merkille hänen tekoaan. Hän asteli varovaisesti mustaan, paksuun veteen. Suo oli arvaamaton ja hänen tuli keskittyä. Hän näki edessään pieniä mättäitä jotka voisivat kestää hänen painonsa. Hän kokeili jalallaan niistä lähintä, se upposi pursuten mustaa maata, kuin sieni täynnä itiöitä, mutta kesti hänen painonsa. Vesi oli kylmää ja mies huomasi kaipaavansa nuotion lämpöä. Hän ei enää myöskään ollut niin epäileväinen sen tarjouksesta. Hän oli ehtinyt ottaa muutaman askelman, kun hänen vieressään välähti mustassa vedessä jotain vaaleaa ja lihaksikasta. Se jätti jälkeensä voimakkaan pyörteen. Sen kalpea iho puistatti miestä mutta hän jatkoi etenemistään, toinen käsi laukussaan, toinen käsi miekkansa kahvassa. Mättäillä tasapainottelu vaati ison osan hänen keskittymiskyvystään. Suo kaikui variksen räkäisystä. Se oli lyhyt ja uhmaava. Mies tähysti eteenpäin. Suon keskellä oli huomattavasti suurempi mätäs, kuin pieni saareke. Sinne oli vielä matkaa, mutta hän näki edessään jo mättäät, kasvustot ja maa-alueet joiden kautta pääsisi perille. Seuraavalle kahdelle mättäälle hän joutuisi hyppäämään. Hyppy onnistui, mutta toinen kasvustoista alkoi nopeasti vajota hänen painonsa alla. Mies päätti hypätä kohti seuraavaa ennen kuin kaatuisi veteen. Hänen ponnistuksensa työnsi hänen jalkansa kuitenkin yhä syvemmälle suohon eikä hän saanut loikkaansa pituutta vaan kaatui vatsalleen mättään päälle. Mies makasi pelästyneenä ja vyötäröään myöden multaisessa vedessä. Hänen jalkansa eivät ulottuneet suon pohjaan mutta hän tunsu jonkin koskettavan

reittään. Veden pintaan nousi rypäs silmiä. Mies pysähtyi katselemaan hievahtamatta ja hänen toinen kätensä hakeutui valmiiksi miekan kahvalla. Mies ja otus tuijottivat toisiaan. Otuksen silmät eivät tuntuneet kohdistuvan mihinkään, ne olivat kuin käyttökelvottomia jäänteitä jostain muusta ajasta ja paikasta. Olento alkoi liikkua. Se yritti uida. Se oli kuin pala lihaa, joka vain jännitti ja rentoutti itseään saadakseen aikaan jonkinlaista liikettä. Sen pumppaava liike puistatti miestä ja hän käänsi katseensa pois. Oliko hän näkevinään jonkinlaisen nivelen otuksen selässä? Hän työnsi sen pois mielestään. Otuksen epämääräisestä ruumiista kasvavat sokeat silmät heiluivat hetken jäykästi puolelta toiselle, kunnes hävisivät pinnan alle. Se jätti veden pintaan epäsäännöllisiä väreitä pakottautuessaan jatkamaan väkinäistä elämäänsä. Mies nousi jaloilleen ja jatkoi etenemistään. Hän yritti olla ajattelematta minkälaisista olisi olla tuomittu elämään näissä kirotuissa vesissä. Jossain muussa muodossa, jostain tuntemattomasta syystä. Hän pelkäsi laukkunsa kastuneen mutta ei voinut juuri sillä hetkellä tehdä asialle mitään. Hän eteni rauhallisesti ja punnitsevasti, kunnes saapui suon keskiosaan, lähelle saarekettä. Hänen edessään oli vain vettä. Saarekkeen ympärillä ei ollut nähtävissä minkäänlaisia matalikkoja tai kasvustoja. Vesi oli suon keskiosissa todennäköisesti myös syvempää. Tämä tietäisi sitä, että saarekkeelle pitäisi kahlata, tai pahimmassa tapauksessa uida. Hän muisti aikaisemman välähdyksen pinnan alla ja häntä inhotti siirtyä mättäältä veteen. Hän nosti laukkunsa ja miekkansa päänsä päälle ja eteni hitaasti tunnustellen pohjaa edessään. Muutaman askeleen päästä pohja katosi. Hänen tulisi uida perille. Etäisyys ei ollut pitkä joten hän siirsi kantamuksensa toiselle kädelleen ja alkoi uida. Uiminen osoittautui erittäin raskaaksi hänen suojiensa takia. Paljon voimaa kului myös miekan ja laukun vedenpinnan yläpuolella pitämiseen, joka osoittautui lopulta mahdottomaksi. Mies tavoitti saarekkeen ja sai ryömittyä sen päälle. Hän oli uimiseltaan voimaton ja hengästynyt. Kun mies oli tasannut hengityksensä, hän nousi ja katseli rantaa josta hän lähti, yrittäen olla ajattelematta mahdollista paluuta samaa reittiä. Saareke oli isompi, kuin hän oli rannalta nähnyt. Siihen olisi mahtunut noin kaksikymmentä miestä. Se oli selvästi kovempaa maata, vaikkakin kosteaa ja tymeän hajuista. Mies tarkasteli vaatteitaan ja kurtisti kulmiaan. Mikä tahansa oli parempaa, kuin tämä musta lieju jota hänen vaatteensa olivat täynnä. Hän nousi seisomaan tarkastaakseen laukkunsa sisällön. Varis räkäisi lyhyesti ja rävähti lentoon, kuin häveten omaa röyhkeyttään. Vedet olivat liikkumattomat ja ympäröivä metsä sulki suon sisäänsä kuin musta läpäisemätön muuri. Mies otti olkalaukustaan ruskean kirjan ja poisti kääreet sen ympäriltä. Hän oli ilahtunut huomattessaan sen välttyneen isommilta vesivahingoilta. Hän käänteli sitä kömpelösti käsissään ja etsi oikeaa aukeamaa. Sen löytäessään hän alkoi lukea tekstiä läpi haluten varmistaa, ettei tekisi virheitä. Hänen silmänsä kyntivät outoa tekstiä hänen huuliensa muodostaessa täsmällisiä ja suureellisia liikkeitä. Paljon oli kiinni siitä, miten hän suoriutuisi. Hän luki tekstin vielä toistamiseen. Samalla hän siirsi kirjaa toiselle kädelleen niin, että hän sai toisella vedettyä miekkansa esiin. Hän roikotti sitä hermostuneesti sivullaan. Metsästä alkoi kuulua epämääräistä mölinää ja huutoa. Mies havahtui äänen suuntaan. Se läheni. Se oli miehen ääni, hädässä olevan miehen ääni. Mies sulki kirjan ja tunsu veren valahtavan kasvoiltaan. Ei mennyt kauaa, kun rannassa kasvavien puiden oksat alkoivat heilua ja esiin tuli kaksi alastonta hahmoa jotka pitivät kiinni keskellään rimpuilevasta miehestä. Hahmot loistivat vaaleina mustaa metsää vasten yrittäessään vetää tätä pakokauhuista miestä perässään veteen. Vesi saavutti jo pian heidän kainalonsa ja se roiskui ympäriinsä uhrin yrittäessä kaikkensa irrottautuakseen veden alle pyrkivien olentojen otteesta. Tuo äkillinen piikki suon rikkoutumattomassa hiljaisuudessa pakotti kuulijan vastaanottamaan kaiken sen räikeydessään järkyttävän epätoivon jota tuo turmansa kohtaava mies itki ympärilleen. Saarekkeella seisova mies tiputti kirjansa ja yritti

keksiä keinon auttaa kamppailevaa uhria. Hän oli järkyttynyt miehen kohtalosta, mutta myös irvisti tämän tekemästä tahattomasta rikkeestä. Kuin nuo hiljaisuuden rikkoneet huudot olisivat tietämättömyydessään rikkoneet jotain pyhää. Kuin katselisi jonkun putoavan kuolettavan korkealta maahan, maahan joka oli tehty ohuesta kristallista, jonka päällä me kaikki elimme. Mies yritti auttaa ja oli astumaisillaan veteen, kun huomasi, että olennot olivat jo kadonneet pinnan alle. Uhrin pää oli vielä kuitenkin vedenpinnan yläpuolella. Miesten katseet kohtasivat. Uhri nytkähti mutta sai jotenkin pidettyä itsensä vielä pinnalla. Nuo itkuiset silmät katsoivat, kuin näkien kaiken taakse jääneen kauneuden, arvostetun ja arvostamattoman. Kahden nytkähtelevän hengenvedon kuluttua tuo katuva katse vedettiin pinnan alle ja maailma palasi välittömästi kutomaan hiljaisuuttaan. Mättäillä tasapainotteleva mies jäi häkeltyneenä katsomaan liikkumatonta vedenpintaa, kaikki aistit valppaina, kuin voisi vielä jotenkin pelastaa miehen. Kaikki oli tapahtunut kuitenkin niin nopeasti, ettei hän olisi ehtinyt tehdä mitään. Suohon palasi rauha, kuin mitään ei olisi tapahtunut. Tuo rauha tuntui miehestä nyt väkivaltaiselta ja loukkaavalta. Se korosti elämän ala-arvoisuutta ja teki sen sillä sokealla tavalla jolla vain totuuden löytänyt voi kaiken muun unohtaa. Keitä olivat nuo kaljut olennot? mies ajatteli, palatessaan takaisin saarekkeelle. Hänen oli päästävä pois tästä paikasta. Hän nosti kirjansa maasta ja katseli hetken metsän yli vyöryvää hohtavaa aamutaivasta. Vaatteiden lemu palautti miehen mieleen sen minkä takia hän oli suolla. Hän selvitti kurkkuaan ja kohensi otettaan miekastaan. Pienen hiljaisuuden jälkeen hän alkoi lukea epävarmoin järjestyksin ääneen sanoja joita hän ei ymmärtänyt. Joita kukaan ei ehkä koskaan ollut.